

Ханджията билъ шеговитъ човѣкъ и, безъ много-много да му мисли, отговорилъ :

— Такава земя нѣма, то се знае, и ти напраздно ще си губишъ хубавитѣ младини да я търсишъ. Но азъ мога да ти дамъ единъ съветъ, който трѣбва веднага да изпълнишъ, ако искашъ да се отървешъ веднажъ за винаги отъ труда и глада.

— Така ли? — извикалъ Петъръ зарадванъ. — Ами, че такава нѣщо търся и азъ, я!

— То е много проста работа, — продължилъ хитриятъ ханджия, — трѣбва само да си извадишъ всичкитѣ зжби и да ги окачишъ на стената.

Петъръ не можалъ да разбере.

— Ами много просто, бе момко, защо се чудишъ? Всичкото зло иде отъ зжбитѣ, всѣки день тия проклетии искатъ нѣщо да дѣвчатъ! Окачи ги тамъ на стената, па нека правятъ каквото щатъ! Ако пакъ искатъ да ядатъ, ти си стой настрана и петъ пари не давай!

— Право е! — извикалъ Петъръ и се завъртѣлъ на едната си пета отъ радостъ. — Така си е! Ами не може ли още сега да стане тая работа?

— Може, — рекълъ ханджията, — азъ имамъ тукъ едни клещи;

тѣ сж малко рѣждасали, но нищо отъ това! Сѣдай веднага и си отваряй устата!

И хитриятъ ханджия взелъ старитѣ си рѣждасали клещи и започналъ да вади единъ по единъ бѣлитѣ, здрави зжби на нашия ленивецъ.

Петъръ пищѣлъ отъ болки, но ханджията го успокоявалъ:

— Трай, не викай, сега, наистина, малко ще те боли, но после цѣлъ животъ ще живѣешъ безъ грижи и nevoли.

И когато предъ краката на Петра падналъ и последния му зжбъ, ханджията казалъ:

— Сега ги навържи всичкитѣ на една врѣвчица и ги окачи тамъ на стената.

Петъръ ги навързвалъ на една врѣвчица, окачилъ ги на стената, погледалъ ги, погледалъ ги, па рекълъ:

— Ха да видимъ сега какво ще правите безъ мене.

— Остави ги да пукатъ отъ гладъ! — посѣветвалъ го ханджията, — а пакъ ти иди си легни въ оная тамъ стаичка, има и черги и възглавници, завий се презъ главата и петъ пари не давай за нищо.

Легналъ си Петъръ подъ чергата и спокойно заспалъ. Но на другия день гладътъ започналъ да го мжчи. Той излѣзналъ отъ стаичката и казалъ на ханджията:

